

Izhaja vsako soboto zjutraj.

Uredništvo „Zarje“ je v Trstu
ulica dei Fabbri, št. 2, III.Tja je treba nasloviti vse roko-
pise, ki naj se objavijo v listu.Rokopisi se ne vračajo. —
Nefrankirana pisma se ne spre-
jemajo.Poštno - hranilnišnega računa
št. 64438.Upravništvo „Zarje“ je v Trstu
ulica delle Poste št. 9. Spre-
jema naročnino, inserate in
reklamacije. Naročnina „Zarje“
je za vse leto naprej po pošti
K 6. — za pol leta K 3.

Posamezne številke po 6 vin.

Cena inseratom je 10 vin. za
enostopno petit vrsto. Pri več-
kratnem objavljanju primeren
popust.

ZARJA

Boljša inteligenca.

Češki tednik „Novy Vek“ je objavil v svoji številki primeren članek o katoliški inteligenki, ki je v marsičem prikladen našim razmeram. — Zato ga podamo tu v skoro dobesednem prevodu.

„Javne razmere se naglo spreminjajo naravnost proti demokratizaciji ne le celih institucij, ampak tudi ljudi. V tem razvoju so bile seveda prizadete v nemali meri stare s častitljivimi tradicijami posvečene družabne razlike, ki so bile postale nujna vez in oblika vsega kulturnega in političnega življenja vse do konca 18. stoletja.

Ta razvoj se je vršil vsporedno v vseh srednjeveških državah. Duhovščina, gospodje in vitezi, poznejši zastopniki svobodnih mest, so tvorili v političnem smislu narod. Vse ostalo je bilo izključeno od pojma političnega naroda in je bilo več ali manj izročeno na voljo navedenih stanov. Proti tej stanovski in razredni pregraji se je začela boriti inteligenca, ki je izšla iz takozvanih srednjih stanov in se je na nje opirala. Z močnim zaletom je pribojevala inteligenca evropskim narodom ustavne države, ki naj bi postale zaželjeno in trdno zagotovilo vseh političnih svoboščin. Ko se je to izvršilo, je bila naloga inteligenke kot celote ali stanu v političnem življenju končana.

Ni utemeljen strah, da bi bilo plemstvo kot stan znalo sedaj držati politično moč na škodo splošnosti in zato ni boj proti njemu v tej obliki in iz teh motivov kakor se navadno vrši, niti pameten niti pošten in bi bil v obče enkrat čas, da bi se končno v češki politiki več s plemstvom sodelovalo, nego da bi se neprenehoma naglašalo negativno stališče v tem vprašanju.

LISTEK

Kartuzijanski samostan.

Iz spisov Kristofa Šmida, prosto poslovenil Fr. Salezij.

I.

Dva nadepolna dečka.

Vitez Oto je živel na starodavnem gradu, ki je nosil ime Črni grad. Grad je bil močno utrjen z debelim zidovjem, visokimi stolpi in globokimi jarki. Obdajali so ga od vseh strani temni gozdovi samih starih debelih jelk in smrek; odtod tudi njegovo ime: Črni grad. Nič prijaznega, priklapljivega ni imel ta grad, ne njega okolica, vse je bilo nekako temno, mračno, črno pobarvano. In viteza je trla huda žalost, za to se mu je zdel grad še bolj pust in žalosten. Ljubljeno ženo in gospodinj, plemenito Marto, vzela mu je smrt pred nedavnim časom. V cvetu let je morala leči v grob in zapustiti soproga, kateremu je s svojo ljubeznivostjo pustil grad spremenila v zemski raj. Vrli vitez ni imel v tej samoti nobenega drugega veselja kakor dva mala sinčka; Albert in Kristof jima je bilo ime. Ljubezniva dečka sta se čvrsto razvijala v tistem gradu in rastla kakor dve lepi vrtnici. Vitez je storil vse kar je vedel in znal, da bi ju vzgojil prav dobro. Star častitljiv duhovnik, ki je bil v bližnji vasi za župnika, je prihajal redno trikrat na teden v grad, tam v grajski kapelici služil sveto mašo, potem pa poučeval dečka v krščanskih resnicah. Samo če je bilo zelo slabo vreme, ga ni bilo. Oče pa ju je uril že prav zgodaj v orožju, seveda, njiju mladosti primerno. Učil ju je streljati s puščico in zadeti oddaljene reči, lepo sedeti na

In ravno taka je stvar s takozvanim političnim klerikalizmom. — „Klerikalizem“ bi mogel imeti morda nekako tak pomen v 11. ali 12. stoletju, ko je duhovščina, posebno višja, tvorila prvi stan v državi in imela glavno bosedo v vodstvu javnih zadev. A klerikalizem danes v 20. stoletju je anahronizem in strašilo za politične otroke v rokah zvižanih in brezvestnih voditeljev. Pa povrnimo se k inteligenki!

Inteligenca kot stan je bila torej doigrala svojo ulogo. S tem pa ni rečeno, da bi imela politično delo v obče pustiti. Nasprotno prava inteligenca ima ne le pravico ampak tudi dolžnost udeleževati se političnega dela in sicer dejansko in v vseh smereh: v organizaciji, časopisju in ljudski izobrazbi. Ne zadostuje samo prečitati si časopise in „stvoriti si sodbo“, ampak delati z ljudstvom in med ljudstvom v izrazitih političnih strankah. Delovanje v političnih strankah, to je posebno nujno želeto od inteligenke. To je najboljši lek proti onemu neutemeljenemu poviševanju samega sebe in najbogatejša šola življenja. Tam se nauči inteligent ravnati s vsakim človekom kot sebi enakim; v boj strasti in osebne zavese stvarne dokaze in mirna razmišljanja ter zabrani s svojo avtoriteto čestokrat demagogičen fanatizem malovrednežev. Pri razvoju in političnem nastopu stranke bo imel inteligent vedno dovolj kritičnega smisla, da spozna senčnate strani in nevarnosti, ki stranki in njeni bodočnosti pretijo od njenega morda le navidez uspešnega nastopanja; svoječasno postane dober svetovavec in vodnik politične stranke.

Če je pak inteligenca v obče potrebna v političnem delovanju, je pa tem več potrebna v katoliški stranki. Organizacija stranke bi ne bila popolna, če ni v njej organizacije katoliške inteligenke, kateri pripada po

konju ter sukati sulico in ž njo loviti v največem diru obroč, obešen na kakem drevesu. Jemal ju je seboj na lov, tudi če je bilo še tako grdo vreme. Hotel je, da se utrdita že v mladosti.

Neciga dne reče jima vitez: „Ljuba sinova, prihodnji teden je praznik Marijinega vnebovzetja. Ravno ta dan pred tremi leti je umrla vajina mati. Nje čista, pobožna duša je šla gotovo v nebesa; nje truplo pa leži tri milje odtod pokopano v cerkvi kartuzijanskega samostana. Oblednico njene smrti obhajajo častiti očetje vsako leto tisti dan po prazniku z molitvami in petjem in slovesnim mrtvaškim opravilom. Jaz sem bil vsako leto navzoč pri tej žalni službi božji. Letos pa pojdeti tudi vidva v prvič tja z menoj. Dosti sta krepka, da bosta mogla toliko časa jahati. In ob mrzlem nagrobnem spominku vajine matere bomo skupaj jokali; poznajo me sicer kot strogega, neustrašenega viteza, a ne sramujem se solz za svojo ljubo Marto. In tudi vidva, ljuba otroka, bosta jokala, če se bosta domislila, kako dobra vama je bila vajina mati in kako prisrčno vaju je ljubila.“

Vitez je bil ves solzan, ko je to govoril, in tudi dečkom so tekale solze po cvetečih licih.

Pa kmalu sta pozabila vso žalost, kajti silno ju je veselilo, da bosta smela z očetom jahati tako daleč. Dan za dnem se nista pogovarjala nič drugega nego o potovanju v kartuzijanski samostan. Starega očeta obeh dečkov je poznala in čislala cela okolica daleč na okoli kot ustanovitelja samostana. Dal jim je sveta in lesa, kamenja in ljudi, da so kartuzijani sezidali lep samostan, stara mati pa je prispevala velike svote, da so plačali delavce. Tudi njiju rajna mati je samostanu darovala veliko lepih in dragocenih svetih posod za božjo službo.

pravici naloga izvesti v nas sicer težavno a nujno potrebno organizacijo duševnega dela. Vse delo v katoliškem taboru mora biti zjedinjeno v enem središču, od koder se bo zopet koristno razvijalo po posameznih odborih. Družabnega središča katoliške inteligenke nujno potrebujemo, da bomo znali, kje so naše pozicije, naše sile, naša armada pripravnih duševnih delavcev in kakšne so naše bolesi in naša stremljenja.

V združeni katoliški inteligenki se morajo zjediniti delavci po posameznih odborih k organiziranemu in na jednoteh cilj obrnjenemu delu. V združenju katol. inteligenke se razvije v teku časa vrsta odborov po poklicih, ki se bodo brigali poleg drugega posebno za gmotne koristi vseh pripadnikov, tako nekako, kakor so na Nemškem tisoče članov broječe po odborih sestavljene organizacije učiteljev, profesorjev, umetnikov itd.

Naj se omikanec ne unika političnemu delu! Je v naših uradih in v vseh drugih poklicih veliko, veliko ljudi, ki z nami simpatizirajo, le pogum jim manjka, da bi javno in brez strahu ter obzirov stopili v naše vrste.

Vsem tem kličemo: Pristopite k nam javno in iščite novih sodelavcev za naše kulturno in politično delo. In zlasti poslednjemu treba spoštnosti. Zato pa katoliški inteligenti: Vsi v svoje politične organizacije in k političnemu delu. Ne za se, ampak za katoliško ljudstvo, ki vas povsod z odprtim srcem pozdravlja v svoji sredi kot vodnike. Inteligenca ne sme biti kasta, ločena od ljudstva, ampak del istega telesa, brat, prijatelj, delavec in vodnik ostalega ljudstva. Katoliška inteligenca pa mora imeti te lastnosti še v tem večji meri.“

Tem lepim besedan izvrstnega češkega lista se kaj radi pridružuje-

Še predno je napočilo jutro določenega in tako težko pričakovanega dne, so konji bili že osedlani. Veselo rezgetaje so stali na grajskem dvorišču. Vitez zajaše svojega velikega močnega konja, dočim sta dečka zasedla dva njima primerna mala konja, katera jima je oče kupil pred par meseci. Vsi konji so bili lepo rejeni in snažni, da, so se kar svetili, pa tudi kovinasta oprava se je lesketala kakor zlato. Cel teden sta dečka prigajala hlapec, da naj jima konja za daljno pot gotovo dobro nakrmita; opravo snažiti pa sta tudi sama pomagala.

Vitez je jezdil s svojima sinovoma po gozdu. Spremljala sta jih dva mlada, od nog do vratu oborožena hlapec na čilih konjih. Temna noč je še pokrivala vso naravo. Le danica je blestela visoko na nebu nad vrhovi temnih jelk. Polagoma se je noč umikala dnevu, katerega je napovedovala vedno svetlejša zarja na vshodu. Kmalu je prisijalo izza gora žareče sonce in razsvetlilo vso okolico. Dečka sta bila silno vesela, ko sta v solčnem svitu videla po gričih in brdih mnogo gradov in cerkv, ki so jima bile še neznane dosedaj. Daljna je bila sicer pot, a dečkoma je minila jako hitro. Kar naenkrat pokaže oče z roko zvonik, ki je malo molel izmed dveh gor, in reče:

„Tam je kartuzijanski samostan!“

II.

Materin grob.

Ko dospejo jezdec pred samostanska vrata, skočijo raz konje. Prijor samostana, častitljiv starček nepopisno milega in ljubeč obraza, je že stal z dvema drugima kartuzijanoma pri vhodu in čakal. Spoštljivo je pozdravil plemenitega viteza in vesela dečka

mo. Posebno dobro so zadete besede, da ne sme biti inteligenca ločen stan od ljudstva, ampak del telesa istega naroda, iz katerega je izšla. Naša sedanja inteligenca po večini žal ni taka, temveč odtujena ljudstvu več ali manj, kakor ji ravno nese. Ni upanja, da se bo naše dobro krščansko ljudstvo z navdušenjem in z zaupanjem oklenilo svojih voditeljev svetnega stanu, če jih ne bo našlo istega verskega prepričanja in življenja kakor je ono samo. To je kar loči inteligenco od ljudstva s pravim kitajskim zidom. Naša naloga bodi z organiziranim katoliškim dijaštvom podirati to nenaravno mejo, da bo imelo ljudstvo v razumništvu ne le svoje voditelje, ampak svoje brate, prijatelje, sodelavce!

„Nujno potrebno je, skrbeti pri nas za boljšo inteligenco. Zakaj — povejmo naravnost — inteligenca naša, to je rana na našem telesu, po nemških šolah ljudstvu do cela odtujena, z njim v popolnem nasprotstvu. Boljša inteligenca, to je ena naših prvih potreb.“ (Vel. mom. str. 27.)

Občinske volitve.

(Iz istrskih krogov.)

Burni časi nastopajo v občini, ko pride čas občinskih volitev. Seveda je velikega pomena, kdo bo občinski glavar in kdo bo vodil občinske zadeve. Ako se izvoli izkušenega, pametnega a tudi vernega župana, ki daje lep zgled krščanskega življenja, postane tak župan pravi oče občinske družine in če ima okoli sebe istotako pošten zbor občinskih svetovavcev, kdo bi tajil, da ni to v blagor in prosep vse občine?

Kdo pa je poklican, da si napravi tako srečen občinski zastop? V prvi vrsti so poklicani v to občinarji sami, zato jim daje država pravico, da si izvolijo svoje može. — Toda pri občinskih volitvah igra čestokrat veliko ulogo osebna korist ali osebna nasprotovanja in žal v teh znakih se vrši neredkokrat volivna borba. Naravnost, da v takih

ter vse vkup peljal v obednico, da se pokrepčajo z malim zajuterkom. Kar zapoje zvon in jih opomni, da je treba iti v cerkev. S svetim spoštovanjem je stopil vitez v starodavno hišo božjo. Dečka sta pa kar ostrmel, ko sta stopila v mračne prostore. Zunanaj polna svetloba solnca, tu pa prijeten polmrak. Vse ju je zanimalo, razsvetljevalo solnce, čudoviti lepi veliki oltar iz snežno bele marmorja, poln gorečih sveč, krasno izrezljani stoli za menihe: vse, vse jima je bilo novo, in kaj rada bi bila pasla radovednost ter povpraševala očeta po tem in onem, a se nista upala, ker je oče gledal tako resno pred se. Kar naravnost po sredi cerkve je šel pred veliki oltar. Tam je stal klečalnik, pregrnjen s črnim suknom. Vitez poklekne, dečka pa njemu na levo in desno. Kmalu pride pripor iz žagrade, opravljen v črna mašna oblačila, ki so bila bogato vezana z zlatom. Drugi častitljivi očetje v svojih lepo belih meniških haljah pa so stali v klopeh na obeh straneh oltarja. Sveta maša se prične in menihi so pevali resno, slovesno in veličastno, da je kar pretresalo dušo in srce. Vitez je bil ves zatopljen v molitev in žalost, pa tudi dečka sta lepo molila in pazila na glavne dele sv. maše.

Ko je bila končana presveta daritev, šli so pripor in vsi drugi menihi v slovesnem sprevodu pobožno pevajoč žalostinke k grobu rajne gospe Marte, ki je bil v stranski ladiji cerkve. Nagrobni kamen iz sivega marmorja je bil vzdian v steno, tam je bila pokopana gospa Marta. Za sprevodom šli so vitez Oto in njegova sinova. Ko so prenehali menihi peti ter so v lepih cerkvenih molitvah priporočili usmiljenju Božjemu duše rajnih, ki tu počivajo in pa vseh umrlih, vrnilo se se mirno in tiho v cerkev, in trije so ostali sami.

Vitez je stopil bližje k nagrobnemu

slučajih, kje stopi objektivna in splošna korist v ozadje in gre le za osebnosti in žal tudi večkrat za protiverke ali proticerkvene gonje ima duhovnik tudi važno besedo in mora poučevati zbegano ljudstvo. Žalostno zgleda v taki občini, kjer mogote in oštirji komandirajo duhovniku, naj se ne brigi za volitve. Mar ni duhovnik pastir svoje črede, duhovni oče neumrjotih duš? Zakaj njega izključiti od sodel vanja za blagor ljudstva? Zakaj? Zato, da bi „oštirji“ sedeli v občinskem zastopu in dovoljevali ples, kar jih več morejo! Ne, občinski zastop je preveč važna in resna institucija, da bi duhovnik mirno gledal tako drago zapravljanje in iskoriščanje občinskih zadev. Duhovnik je poklican, da poučuje ljudstvo in skrbi za njega blagor, kjer le more bodisi v ožjem dušnem pastirstvu, bodisi v gmojnih rečeh. Da, v to je poklican in ima sveto dolžnost, ker je tudi on državljani z vsemi državljanskimi pravicami. Strahopeten in ničev je izgovor, da duhovnik mora biti nad strankami, ker si sicer nakopa sovraštvo nasprotne stranke. Ako duhovnik zastopa pravo stvar in stoji kakor skala neomajan za pravico in koristi svojega ljudstva, ga bodo morali spoštovati tudi nasprotniki in njegov ugled bode velik. Dalje, izvrši veliko delo, če reši ljudstvo slabega občinskega zastopa. Izkušnja in pamet učita, da je srečna le tista občina, kjer delata duhovnik in občinski zastop složno za blagor občine na krščanskih načelih.

Tužna nam Istra, kjer so še taki ljudje, ki tega nečejo razumeti: župan in svetovavci morajo biti močje korenjaki, vneti za pravo krščansko življenje.

Hvala Bogu, da mi je dano ob tej priliki pohvaliti duhovnika, ki je neustrašeno stal na svojem mestu pri občinskih volitvah. Konec februarja so se vršile občinske volitve v Grozjanju. Občinski zdravnik, Dalmatince, Hrvat, je širil med ljudstvom socializem in je hotel postati župan v nesrečo tamošnjega ubogega ljudstva. Vsako sredstvo mu je bilo dobro; z Italijani je bil socialist, hrvaške kmete pa je vabil k sebi z obljubami, da jim bo dal hrvaške šole. Žal, da mu je dosti naših ljudi verovalo. Vendar ni zmagal, duhovnik je razkrinal njegovo podlo ravnanje v kvar veri in pravosti. Tako samozvestno, edini in z zaupanjem v verske vzore naj nastopajo duhovniki vsi skupaj in zmaga bo naša in našega ljudstva.

Politične vesti.

AVSTRIJA-OGERSKA.

Takoj v drugi seji državnega zbora je prišla na vrsto razprava o dr. Šustersičevem nujnem predlogu zaradi ogrske banke, katero nameravajo Mažari ustanoviti v Bosni. Mi smo že pisali, kake privilegije je hotel dovoliti skupni finančni minister Burian tej mažarski banki. Pod pretvezo, da hoče osvoboditi bosanskega kmeta izpod gospodstva begov, bi hotela ta mažarska banka s pomočjo vlade in z deželno garancijo zagotoviti sebi masne zasluge, utrditi v Bosni mažarsko-judovski vpliv in dobiti bosanskega kmeta v svoje krepelje ter mu izpiti srčno kri ter izmognati življensko moč. V svojem govoru je rekel dr. Šustersič, da on ni proti mažarski banki, am-

kamnu, na katerem je bila jako lepo in natančno izklesana podoba njegove rajne so-proge. Tudi dečka sta se sedaj približala, in oče jima reče:

„Glejta, ljuba sinova, tu je podoba vaše matere! Kako pobožno dviga sklenjeni roki in oči proti nebu: kolikokrat je tako pobožno molila, ko je še živela med nami! Pod tem kamenitim tlakom, na katerem stojimo, pa je pokopano nje truplo in vsa njegova nekdanja zares čudovita lepota razpada v prah in pepel.“

Dečka se spustita v glasen jok in obilne solze so močile mrzli tlak. Nekaj časa ju oče pusti, potem pa spregovori:

„Otroka, tu nad grobom vajine matere mi obljubita, da bosta vsikdar pobožna in poštena ter se varovala vsake hudobije. Še malo, pa bodo tu počivale tudi moje kosti in če vaju ne zaloti smrt v kakem boju kje bodo tudi vaju semkaj položili. Pomnita: svet mine in ž njim njega sijaj in slava, kdor pa izpolni voljo božjo, bode živel ve-komaj.“

In dečka sta segla drug za drugim očetu v roke ter sta ginjena slovesno obljubila, da ne bosta nikdar zapustila pota poštenosti, nikdar pozabila Boga.

III.

Prijor in njegova celica.

Kar pride oče priyor. Odložil je bil mašna oblačila ter prišel v navadni meniški obleki, da povede viteza in njegova sinova iz cerkve. Šli so po dolgem, obokanem hodniku v samostanu. Na eni strani hodnika so bila vrata, skozi katere so hodili menihi v svoje celice, ki so v resnici male enonad-

pak proti temu je, da je hoče minister Burian dovoliti na račun dežele take predprave. Minister Bilinski je obljubil, da hoče vlada krepko zastopati avstrijske koristi. Nujni predlog dr. Šustersiča je bil sprejet z glasovi vseh poslancev razen treh Vsenemcev. Na to je sledila razprava nujnih predlogih, vloženih po čeških poslancev. Dasi razpravni predmet ni bil velike važnosti, je bila razprava precej burna. Precej nervozno sta odgovarjala ministra Härdtl in Hohenburger. V razpravi je sedaj predlog o novincih. Razprava je mirna in dostojna. Nemir je nastal le pri govoru rusinskega poslance Trylovskega, ki je trdil, da so avstrijski vojaki l. 1878 v Bosni segreli bajonete in potem počasi parali Bošnjakom trebuhe. Te besede so domobranskega ministra Georgija tako vznemirile, da je udaril po mizi in vznemirjen protestiral proti takemu žaljenju avstrijske armade rekoč, da avstr. vojaki niso zmožni takih dejanj. Tudi drugi poslanci so protestirali proti tem besedam, zlasti dr. Šustersič, ki je rekel, da je Trizlovsky razžalil tudi slovenske vojake. Ljubljanski poslanec Hribar se je baval z avstr. politiko z ozirom na naše razmere proti Srbiji in z nastopom vojaštva o priliki september-skih nemirov v Ljubljani. Ministrski predsednik Bienenrth je rekel v svojem govoru, da Avstrija je hotela podati Srbiji roko in ji dati priliko, da se pogovori z nami o političnih in gospodarskih vprašanjih. Na določeno vprašanja je Srbija pa odgovorila z izbegavanjem. Predno nismo na jasnem o namenih Srbije, ne bomo ž njo v gospodarskih odnosih.

BALKAN.

Oči vse Evrope, ne, vsega sveta so sedaj obrnjene na Balkan. Vsa druga politična vprašanja so potisnjena v ozadje in ves svet z radovednostjo in strahom pričakuje, kako se bo končal spor med Srbijo in Avstrijo, — krvavo ali nekrvavo. Soditi po utisu, ki ga je napravil odgovor Srbije na Avstrijsko vprašanje je vojska neizogibna. Bojimo se, da preden izide prihod. št. „Zarje“, bodo že odločevale med Avstrijo in Srbijo — puške. Že zadnjič smo poročali, da odgovor Srbije na rusko noto, da naj se Srbija odpove svojim zahtevam po teritorialni odškodnini. (Srbija je namreč zahtevala od Avstrije, da ji odstopi del Bosne in Hercegovine) ni zadovoljil Avstrije. Med tem je naš poslanik v Beogradu grof Forgach povedal srbski vladi, da Avstrija ne bo mogla s Srbijo skleniti trgovske pogodbe, če Srbija ne spremeni svojega obnašanja proti naši državi. Zahtevala je tudi Avstrija, da se Srbija direktno obrne na njo. Na to je pa Srbija odgovorila tako, da se sklicuje na svoj odgovor, ki ga je dala Rusiji in drugim državam, iz katerega da je razvidno, da je razmerje med Avstrijo in Srbijo normalno. Kar se tiče trgovske pogodbe, da jo je Srbija sprejela že lani in da torej od njene strani ni zapreke, da se uveljavi. Če pa avstrijski in ogrski parlament pogodbo odklonita, prosi srbska vlada, da ji avstro-ogrska naznani tiste določbe, ki jih parlamenta nečeta sprejeti, kajti šele potem bo mogla srbska vlada storiti definitivne sklepe... Tudi ta odgovor srbske vlade je tak, da ne more naše vlade zadovoljiti. Srbska vlada odgovarja na vse, samo na to, kar jo je Avstrija vprašala, pa ne to. Dali se odpoveduje zahtevani po teritorialni odškodnini, zakaj da zbira vojaštvo na avstrijsko-srbski meji, na to pa Srbija ne odgovarja. Da pa Srbija daja take nejasne odgovore, je vzrok ta, ker hoče pridobiti časa za pripravo na vojsko. Zadnja poročila namreč javljajo,

stropne hiše. Na drugi strani hodnika pa so bila visoka in ozka barvana okna. Tam skozi se je videlo pokopališče ravno na sredi velikansega samostanskega poslopja. Kamniti križi nad zelenimi gomili so kazali, da so tu pokopani menihi. Konec hodnika je odprl priyor vrata, in vstopili so v malo predsobo. Ciste, snažne stene in lepo zlikani svetli sivkasti marmorni tlak je napravil na viteza in oba otroka jako prijeten utis.

Na steni ste viseli dve stari podobi. Ker sta jih dečka tako radovedno ogledovala in se medseboj povpraševala, kdo je in kdo je oni, pravi prijazni oče priyor:

„Ta-le podoba (in pokaže z roko) predstavlja ustanovnika našega reda: sv. Bruno je. Pobožni mož častiljive postave v prosti meniški obleki ogleduje, kakor vidita, mrtvaško glavo. Premišljevanje smrti je bilo pri njem začetek spreobrnjenja. In smrt je zares najboljša učiteljica pobožnega in poštenega življenja, ker nam kaže, kako minljivo in goljufivo in prazno in ničevno da je vse na svetu; v tem pač nihče ne more iskati svoje prave sreče, če je le količkaj pameten. Tako se polagoma izmordimo in začnemo iskati prave neminljive sreče, ter jo tudi najdemo.“

„Ona druga podoba“, pravi priyor dalje in pokaže z levico na nasprotno steno, „pa kaže ustanovnika tega našega samostana: vitež Hugo mu je bilo ime. Plemeniti mož, ki v svoji viteški opravi izgleda tako bojevito in junaško, pač zasluži, da visi njegova podoba podobi ustanovnika reda nasproti. Kajti človeku ne daje vrednosti in svetosti ne obleka in ne stan, ampak dobra, resna volja. Obema možema se je zdel svet premalo vreden, da bi se trudila zanj, pa sta hrepnela po večjih in boljših dobrotah onega sveta. Ta bogaboječ krepostni mož je vaju stari oče, otroka. Le glejta, da postaneta tudi vidva pobožna in poštena!“

da je srbska vojska že pripravljena, oborožili so tudi že črno vojsko, od povsod jim prihajajo vojne potrebe. Tudi ruski prostovoljci in kozaki so že došli v Srbijo. Vsi ti dogodki kažejo, da se bližajo jako resni, resni časi.

NOVICE.

n „Edinost“, tvoji sadovi dozorevajo! Pretečeno nedeljo je imela podružnica sv. Cirila in Metoda v Rojanu letni občni zbor. Na tem zborovanju je prišlo do jako značilnih in burnih prizorov, ki osvetljujejo družbo samo, pa tudi naše tržaške razmere. G. Godnik, bivši odgovorni urednik „Edinosti“, je napadel g. učiteljico Černigoj, češ da izkorišča otroški vrtec v klerikalne namene. Zahteval je, da se mora g. Černigoj odločiti in sicer zato, ker v svojih prostih urah baje zahaja v Marijino družbo, kar bi seveda imelo lahko slabe posledice za otroke, ki so ji izročeni v varstvo in v vzgojo. Zahteval je tudi, da mora novi odbor takoj izposlovati, da postane rojanski otroški vrtec s v o b o d n a š o l a in da se mora prepovedati učiti otroke moliti, češ da to ne odgovarja več sedanjemu času. Godnik je to odločno zahteval od odbora, če bi pa odbor tega ne hotel storiti, naj se mu izreče nezaupnica. Neki govornik, ki je hotel Godniku ugovarjati, je bil izžvižgan. Bodi še v čast mnogim udeležencem povedano, da se jim je Godnikovo govorjenje gabilo. — Kaj pravimo mi k temu? „Edinost“, tvoji sadovi dozorevajo! Radovedni smo zelo, kaj poreče k temu glavna družba v Ljubljani. Potem se pa še nekateri jezijo, ker se slovenski duhovniki več ne navdušujejo za družbo sv. Cirila in Metoda.

n Volivni shod. V torek zvečer se je zbralo v zgornji dvorani obrtnega društva pri sv. Ivanu (pri cerkvi) lepo število volivcev. Z zanimanjem so sledili razlaganju nove volivne postave. Na to se je govorilo o prihodnjih volitvah. Spržila se je marsikatera zanimiva misel. Izvolil se je izmed volivcev odbor, ki ima nalogo izpeljati vse predpriprave za prihodnje volitve. Odboru načeljuje Iv. M. Marc, posestnik pri sv. Ivanu.

n Umrli je preč. g. Josip Golob, kurat v Podgori v 60. letu svoje starosti. Služboval je 25 let na 17. težkem mestu; njegov pogreb, ki se je vršil tem marča je pokazal, kako splošno spoštovan je bil blagopokojni g. Golob. Mnogo župljanov je jokalo, ko mu je dekan Monsgr. Filipič govoril v slovo; pogrebu so prisostvovali mnogi duhovniki in redovniki, okrajni glavar grof Attems iz Gorice, grof Attems iz Podgore „Sokoli“, razna društva in prav mnogo občanstva. Pokojnik je spadal po svojih letih sicer v starejšo generacijo, razumel je pa popolnoma aktualne potrebe sedanjega časa, — tako je bil n. pr. odbornik novoustanovljenega katol. tiskov. društva, — radi česar bodo delavei na socialnem polju na Goriškem pogrešali njegovo mirno, pa jasno besedo. Blagi pokojnik naj počiva v Gospodu.

n Vč. gospod Jožef Cigoj, ajlovski župnik v začasnem pokoji, je umrl dne 13. t. m. v Malovšah pri Črničah po dolgi hudi bolezni. — Naj počiva v miru, blagi gospod!

n O „porazu klerikalcev“ pri volitvah za parlament na Italijanskem je pisalo tudi nekaj slovenskih liberalnih listov. Premotil jih je njih ljuti antiklerikalizem in „N. Fr. Presse“, ki je še predno je bil izid docela znan, raztrobila v svet „poraz katoličanov“. O volitvah smo poročali že zadnjič, danes pristavljamo še sledeče: Katoličani, ki so topot v prvi nastopili

Iz te predsobe so stopili v priprosto stanovanje očeta priyorja. Stene samo pobeljene in čisto gole. Zato pa se je tembolj videlo edino lepoto: velik križ. Telo Gospodovo je bilo jako umetno in natančno izrezljano iz belega jesenovega lesa, križ sam pa je bil narejen iz temnega lesa. Pred križem je stal klečavnik, na njem pa je ležala odprta evangelska knjiga. V sobi je bil še pisalnik, dva stola in nekaj omar, polnih knjig in spisov. Skozi vrata na desno se je prišlo v spalnico; zinnica, blazina in volnena odeja: to je bila meniška postelja. Na levo prve sobe pa je bila delavnica, kakoršno imajo rezbarji ali strugarji z vsem potrebnim orodjem. Prijor je daroval dečkoma po en tintnik, lično stružen iz roga, in eno puščico iz pušpana, za peresa. Vse to je bil sam naredil v prostih urah.

Iz delavnice so držala vrata v mali vrt. Na vseh štirih straneh visoki zidovi, tako da ni bilo videti drugega nad seboj kakor kos sinjega neba in pa vrh nekega hriba, na katerem je stal rudeče pobarvan lesen križ. Na solčni strani vrta je bilo nekaj sadnih dreves najzlahtnejših vrst, drugod pa se je ovijala po zidu divja trta in gredice, med njimi pa stezice posute z drobnim belim peskom. Po gredicah je rasla tu različna zelenjava in tam mnogovrstne cvetlice raznih barv.

„To je naša samotna“, je dejal oče priyor. „Tako hišico, — nekateri imajo enonadstropne hišice, moja je vsa pritlična — torej tako ali če hočete podobno hišico ima vsak kartuzijan. Tu moli, premišljuje, se bavi z učnimi knjigami in ročnimi deli, pa od zunaj njegova sveta nima družega ko cvetice in nebo nad seboj, kamor mu kaže pot sveti križ. — Takih celic je v našem samostanu dvanaest. Oni veliki hodnik, ki se imenuje križni hodnik, veže vse te celice med seboj. V sredi imamo cerkev, na enem koncu knjižnico, na

kompatno, so postavili 30 kandidatov in so zmagali z osemnajstimi. Povsod drugod so podpirali monarhiste, ki so vsi od prvega do zadnjega morali podati garancije za svobodo verskega pouka in cerkve. Torej so vesti o „porazu“ prazne liberalne sanje. Nasprotno se na padlagi teh volitev lahko s popolno gotovostjo sklepa, da italijanskih katoličanov ne čaka usoda — francoskih.

n „Boj za slovensko vseučilišče“ je naslov knjižice, ki jo je ravnokar izdala „Slovenska dijaška zveza“. Ker je knjižica pisana poljudno in vsakemu razumljivo, dasi je temeljito sestavljena, bo gotovo vsakdo z veseljem segel po njej in jo prečital. Trikrat smo že imeli Slovenci svoje vseučilišče, ki smo ga pa ravno tolikokrat tudi že izgubili. Zahteva po njem pa ni nikdar popolnoma utihnila, ampak vedno se je zopet oglašala. Letos pa je postala naša potreba občutnejša kot prej kdaj, ker je postalo življenje na nemških vseučiliščih za slovenskega dijaka naravnost neznosno. Neoprecenljivih koristi bi imelo slovensko dijaštvo in ves naš narod od lastnega vseučilišča v gospodarskih, kulturnih in socialnih razmerah. Kdor to zanika, ne pozna pomena lastnega vseučilišča za narodov napredek. Ničeva so vsa očitanja, s katerimi nas zavračajo naši narodni nasprotniki in imajo svoj izvor le v prepričanju, da bi naših sinov ne mogli več tako potujčevati, ko bi dobili slovensko vseučilišče, kot dandanes. Zato pa, kdor nam zavira pot do lastnega kulturnega ognjišča, on je sovražnik našega naroda. Gotovo najlepše poglavje v knjižici je, ko obdeluje sateljni načelno vprašanje bogoslovne fakultete. V zahvalo, da je stala naša duhovščina vedno v prvih vrstah, ko je šlo za narodno obrambo, v zahvalo, da nam je ohranila z neumorno požrtvovalnostjo v hudih bojih slovenski narod pred potujčenjem, zato hočemo radikalni studentje duhovščini odreči pravico do najvišje izobrazbe. — Naj ne bo zavedne Slovenke in zavednega Slovenca, ki se ne bi poučil o tako važnem vprašanju kot je slovensko vseučiliško vprašanje. Cena knjižice, ki obsega blizu 80 strani, je malenkostno, posamezen izvod stane samo 50 h., a če se naroči skupno vsaj 10 izvodov, stane izvod le 30 h. Zato svetujemo, da se jih po družtvih ali izven društev združi po več skupaj in knjižico skupno naroče pri katoliški bukvarni v Ljubljani.

n Hrvatske škofije. „Katholische Kirchenzeitung“ piše: Štiri leta so minula, kar je umrl zadnji škof v Djakovem, Josip Jurij Strossmayer. Škofijska stolica še sedaj ni zasedena. Istotako so prazna mesta treh kanonikov, mnoge župnije in dekanije se oskrbujejo samo provizorično. Ni ne kanonične vizitacije ne birmovanja, kar nima pomozni škof dr. Vršak potrebnih sredstev. Kaho vendar da se ne zasede toliko časa škofijska stolica? Ogrska vlada rabi denar, ki je sicer plača djakovskega škofa. Dohodki ne gredo v interkalar, ampak vlada si jih izposodi (pravijo, da proti 5½) in zagotavlja, da bo dala vse nazaj, „ko pride čas“. Do junija minolega leta si je na ta način izposodila vlada iz interkalara samo dva milijona Kron. Vlada tudi lepo skrbi za škofijsko stolico, s tem, da je dala posekati velike partije škofovih hrastovih gozdov, da si potem lahko izposodi denar. Kaj da počenja z denarjem je pa popolnoma neznano. Le to se ve, da je bila s tem denarjem zidana ena šolska ladija, ki je stala 220 tisoč K. Ostali denar je izginil v žepe raznih nadzornih organov. Med tem pa semenišče v Djakovem skoro razpada, ker se ni že štiri leta prav nič popravilo. Če pa papeževa nunciatura predlaga, naj bi se vendar

drugem pa skupno obednico in če gremo sem ali tja, gremo le po hodniku. Vse to vkup je naš samostan in vsi kartuzijanski samostani so zidani enako.“

Vesela dečka sta bila kar zamaknjena v lepe cvetice. Dosedaj namreč nista videla skoro nikdar drugih nego onih, ki cveto v gozdu in po travnikih. Nista se mogla dovolj načuditi tem raznovrstnim tako živim barvam cvetic, tekala sta od gredice do gredice in povpraševala, kako je tej in oni svetici ime. Prijor jima je povedal vsa imena in se močno veselil, ker sta se dečka tako zanimala za cvetice, njegove ljubljenske. Par prav lepih je utrgal, jih povil v duhteče šopke in dal vsakemu dečku evga in tudi vitezu Otonu. Dečkoma pa je še obljubil, da jima pošlje na pomlad semena vseh teh cvetic, se ve, če bosta pridna.

A dečka sta slišala te besede le na pol. Oči so jima namreč obviseli na prekrasnih zlatorumenih in temno rudačih marelicah in breskvah, katerih so bila vsa drevesa polna. To je bila paša, pa ne samo za oči! Dobri prijor je natrgal nekaj marelic in jih je dal dečkoma, ki sta jih povžila z neverjetno slastjo. Tudi breskev bi bila rada imela, kaj pada, in poželjivo sta ze obazirala po njih, a oče priyor je rekel:

„Še niso zrele dovolj in utegnili bi zborleti.“

No, dečka sta bila popolnoma zadovoljna in sta se prijorju lepo zahvalila za cvetice in sadje.

A modri prijor je dejal:

„Le zahvalita Boga, ki je ustvaril tako lepe cvetice in tako ukusno sadje.“

(Dalje prihodnjič)

enkrat zasedla škofijska stolica, zaropče ogrska vlada, da ima le ona pravico, predlagati koga na to mesto, predlaga pa ga seveda ne, da ima več časa izposojevati si tako denar. Po smrti škofa Strossmayerja je hotela sv. Stolica imeti na tem mestu škofa Mahniča, stolni kapitel je želel nadškofa Stadlerja, nekateri so hoteli imeti škofa Voršaka, le ogrska vlada ne spravi nobenega kandidata na dan, ker hoče, da ostane škofijska stolica prazna. Ker je izpraznjena tudi škofijska stolica v Senju, ima vsa Hrvatska sedaj samo v Zagrebu škofa. Res žalostne razmere!

n Papežovo zdravje ni nič kaj prida zadnji čas. Posledice prehlajenja so hujše, kakor se je s početka mislilo. Za Veliko noč je napovedanih veliko romanj iz raznih krajev sveta.

n Umrl je, kakor nam poročajo iz Jelšan, dne 28. febr. t. l. na Liscu, občina Kastav, bivši asistent južne železnice v Matuljah g. M a t e I s k r a. Pokojni se je šolal na Sušaku, vstopil v bogoslovje v Gorici, a pozneje opustil tak poklic in odšel na Dunaj študirati poljedelstvo. A bolezen in pomanjkanja sta ga prisilila da se je tudi temu odpovedal ter vstopil v službo pri južni železnici. Sušica ga je položila v prezgodnji grob. Bodi mu zemljica lahka in pokoj njegovi duši!

n V prosep slovanske vzajemnosti so sklenili v Pragi izdajati nov četrtletnik „Velehradski Vestnik“. Namen mu bo širiti zanimanje za Čiril-Metodovo idejo, katere pomen se je razjasnil in posebno povdarjal na katoliškem shodu. Namen mu torej v spravnem duhu in na popularen način skrbno obdelovati vzhodno-cerkvena prasanja, življenje vzhodne cerkve, družiti vse slovanske narode in vzpodbujati jih k navdušenemu stremeljenju za zedinjenjem; pristopen pa bo vsem slovanskim narodom. S tem bo zares zadostil potrebam, ki so se že pogosto izrazile: namreč seznaniti se z jezikom, ki je edin more priti bolj ali manj do veljave vse-slovanskega jezika in more olajšati mnogovrstno občebanje zahodnih Slovanov z velikim slovanskim carstvom, občebanje, ki smo ga dosedaj gojili le z nemškimi cesarstvom v škodo slovanske stvari. Uvesti hočemo na ta način ruščino med zahodnoslovanske čitatelje, vendar ne bomo rabili cirilice, ampak latinico (natančno grafično, ne le po izgovarjanju), ker se oziramo na one, ki se boje različne pisave kot največje zapreke. Mislimo, da pomeni to podjetje korak naprej k obema vzoroma: k slovanski vzajemnosti in cerkvenemu zedinjenju.

n Nov samostan na Dunaju. Izdelan je že načrt za novo cerkev in samostan Salezijancev na Dunaju. Mestni svet je privolil v zidanje na določenem mestu. Cerkev in samostan se zida na svoje stroške bogat fabrikant Štefan Esders v zahvalo Bogu, ker je ozdravil od hude bolezni njegov sin. Tako vidimo, da se najdejo še vedno na svetu dobri in Bogu hvaležni ljudje.

n Razpisanih je na moški kaznilnici v Kopru več mest čuvajev.

n Otvoritev postajališča Lazaret—Rižan. Dne 16. marca t. l. se je otvorilo med postajama Dekann—Koper lokalne železnice Trst—Poreč ležeče postajališče Lazaret—Rižan za osebni in prtljažni promet.

n Železna „Kapla“ je kakor čitamo v zadnjem celovškem „Miru“ pravilno ime dotičnega kraja na Koroškem. — Ime izvira namreč od „kapele“ ne pa od „kaplje“.

n Izseljenci na povratku. Minuli teden je priplul v naše pristanišče parnik „Alice“ pod poveljstvom kap. Roberta Stuparič po 16-dnevni vožnji iz New-Jorka in Neapolja. V New-Jorku je „Alice“ vkrcal 265 pasažirjev, večinoma izseljence na povratku. Od teh se je 59 izkrcalo v Neopolju in 200 v Trstu. Izmed poslednjih je 40 avstrijskih državljani; drugi iz Ogrskega so takoj nadaljevali pot v Reko. Sploh se v Ameriki radi denarne krize ne najde tako lahko primernege dela.

n Zadrugištvo v Bosni in Hercegovini. Tudi v teh novo priklapljenih deželah se je začela razvijati zadruga ideja. Državni poslanec dr. Krek je bil že pri aneksijskih predlogih v državnem zboru povdarjal, naj širši tudi v te dežele zadrugištvo in sicer iz bližnje Dalmacije. Kmalu se bodo v Hercegovini vpeljale rajfajznovke.

n Nagle smrti je umrl v Celovcu gosp. Šimen Gregore, finančni nadstrážnik v pokojku. Vlegel je bl pe obedu k običajnem spančku in ko ga čez nekaj časa pride žena buditi, najde mrliča. Dosegel je starost 58 let. Radi svojega priljubljenega obnašanja si je pridobil veliko prijateljev. Svetila mu večna luč! — Sploh vlada velika umrljivost v Celovcu.

n Samoumor na železniškem tiru. Na železniški progi blizu postaje Vodnjan so našli grozno razmesarjeno truplo nekega moža, v katerem so pozneje spoznali krojača Nikolaja Popazzi iz Vodnjana. Zdi se, da se je hotel sam umoriti.

n Čudakova zapuščina. Na Gornjem Avstrijskem je umrl nek 68 let star čudak. Pred mnogimi leti je bil podedoval v tamošnji občini hišo, pa jo je bil zopet prodal in živel dalje skromno, da celo ubožno. Po smrti so našli v njegovi zapuščini pet hranilnih knjižic, več državnih papirjev in v žepu še en bankovec od tisoč kron. Vse vrednosti je bilo več kot 22 tisoč kron. Pokojnik ni bil poročen. Srečna državna blagajna.

vu okoli 4. ure pogovor o letošnjem skupnem sestanku naših društev in o telovadnih odsekih. Upamo, da pošljejo povabljen bratska društva gotovo svoje zastopnike. Po 2 člana od vsakega društva se bosta vendar vtrgala in prišla. — Ker bo 21. t. m. v Boljuncu predavanje, kakor čujemo, imeli bomo mi na sv. Jožef tudi predavanje pred sejo in torej ne sledečo nedeljo.

Dne 14. t. m. po sv. maši je priredilo naše društvo predavanje v Socerbu. Govorilo se je o zgodovini slovenskega kmeta od prihoda Slovencev v sedanje kraje do danes.

i Iz Doline. — Dne 12. t. m., so nekateri delavci na Prebeneški cesti surovo napadli g. kaplana. Na tej cesti so splošno sami narodni organizatorji, splošno se obnašajo prav prostaško do naših ljudi, kadar mimo gredo. Prigodilo se, da naših niso hoteli na delo sprejeti. Znana sta dva popolnoma gotova slučaja. Zato sicer ne delamo odgovornega župana. Med delavskimi nadzorniki je eden najhujših rogoviležev, prava kuga cele vasi, tudi drugi ni izmed najboljših. Kar se godi na ti cesti, moral bi župan vedeti. Na njega pade največ odgovornosti. Zato vprašamo g. župana: Ali hočete napraviti red pri delu? Ali hočete zabičati delavskim paznikom, da se obnašajo popolnoma nepristransko do vsakega ponudnika? Ali ste pripravljeni v skrajnem slučaju najhujše nerodnežne odsloviti?

Upamo, da ne bo brezuspešno.

i Iz Boljunca. V nedeljo dne 21. t. m. priredi delavsko izobr. in podp. društvo v Boljuncu predavanje v društveni čitalnici, hiši posojilnice in hranilnice, ob 4. uri popold. Prav vljudno vabimo tudi vse naše somišljenike iz Doline.

--- Podpirajte --- S. K. S. Zvezo v Trstu!

Iz okolice.

o Iz Šklednja. Minulo nedeljo so pri nas otvorili nemški otroški vrtec. Sicer bi ne imeli ničesar proti temu, ako bodo ta vrtec pohajali samo nemški otroci, ker vsakdo ima pravico, da se vzgoji v svojem materinem jeziku. Ali vendar je upravičena bojazen, da bodo vsprejemali tudi slovanske otroke. Tukajšnje nemško šolo vzdržuje društvo „Schulverein“ in sicer za par Nemcev, ker v šoli je komaj tretjina nemških otrok. S časoma pa bo gotovo država to šolo prevzela, ker že sedaj ona plačuje učitelja. Med tem pa ne morejo prebivalci od sv. Ane in od sv. Marije Magdalene spodnje na noben način vdobiti svoje šole, ki jo tako krvavo potrebujejo. Po celo uro daleč morajo pošiljati svoje otroke v šolo in sicer tudi v mrazu in snegu. Marsikateri materi se pri tem krči, srce, a ni je pomoči. Nili to vnebovpijoča krivica, da se okoličanom, ki plačujejo davke že stoletja, ne dovoli tega, kar je nekaj privandracev vdobilo na tako lahek način? Sedanja ljudska šola v Šklednju kmalu ne bo več zadoščala. Prizidati ni mogoče več, ker že sedaj izgleda od znotraj kakor stokrat zakrpana beraška suknja. Naj bi pri sv. Mariji Magd. ali pri sv. Ani sezidali novo šolo, in vstreženo bi bilo vsem. Seveda naš skrbni magistrat tega ne bo storil, ker še svojim uslužbencem ne more kupiti novih čevljev, ki jih ti pričakujejo že dve leti. Hote ali nehotе bo morala tukaj vlada vzeti vso stvar v roke.

o Iz sv. Ivana. Naša Marijin družba priredi v nedeljo, dne 21. t. m. v Marijinem domu predstavo. Igrala se bo „Sv. Neža“. Začetek ob 6. uri — Slov. kršč. soc. izobraževalno društvo pri sv. Ivanu ima na praznik M. B. dne 25. marca v dvorani obrtnega društva pri cerkvi ob 6. uri zvečer svoj redni letni občni zbor. Po občnem zboru bo predavanje. Predavat pride neki gospod iz Ljubljane. K tem prireditvam so povabljeni tudi somišljeniki od drugod.

Cerkveni vestnik.

e Nova cerkvena zastava namenjena cerkvi oo. kapucinov v Trstu, imenitno ročno delo, ki je stalo gospodično Buttoraz pet let truda, je izpostavljeno na ogled občinstvu še v petek in soboto v ulici Madonna del mare šte. 5. II. Zastava kaže rožnivenko M. B. iz Pompeja in ima kot naraven okvir vse skrivnosti sv. rožnega venca. To krasno delo zasluži, da si ga ogledate, posebno oni, ki se kaj razumete na ročna dela.

e Sv. R. Telo je izpostavljeno sedaj do ponedeljka v cerkvi Nov. sv. Antona od 10 zjutraj do 7. zvečer.

e Papežev blagoslov podeli prevz. g. škof v cerkvi sv. Justa na praznik sv. Jožefa po slovesni sv. maši S tem blagoslovom je združen popoln odpustek za spovedane in obhajane, ki molijo po namenu sv. Očeta.

e Zahvala. — Iz župnije sv. Jakoba v Trstu smo prejeli: Zahvaljujem se tem potom javno presvetemu Sreč Jezusovemu za svoje ozdravljenje, za katero je bilo malo človeškega upanja. — N. N., priprosta žena iz dežele.

Razne vesti.

r Velikost zemlje. Zemlja je krogla, kakor n. pr. tudi sonce in mesec. Njen premer od izhoda do zapada (po dolžini) je km 12.700 dolg; ali zemlja ni popolna krogla, temveč je na severu in jugu nekoliko stisnjena: premer zemlje od severa na jug je dolg samo 12.500 km. Put od Celja do Dunaja meri prilično 250 km, premer zemlje je 50 krat daljši. Zemlja se seveda ne more prepotovati skozi sredino, ampak treba iti čez površino. Največji obseg te krogle je dolg 40.000 km ali 40 milijonov metrov. To je torej 100 krat daljši pot nego n. pr. od Celja do Monakovega. Prej se je mislilo, da je treba najmanj 80 dni, da pride človek okoli zemlje, pa še to bi bilo čudo. Danes se lahko pride z železnico in parobrodom okoli zemlje v 50 dneh; seveda ne tam, kjer je zemlja najdebelejša, ker tam ni železnice, ampak višje na severu, kjer so Rusi zgradili železnico skozi eelo Sibirijo. Največji vrh na zemlji Himalaja je 8840 metrov visok, največja globočina je v Tihem morju 9528 m. Najgloblje je izkopan neki rudnik v Ameriki 1388 metrov pod zemljo; najvišja stavba je Eifelov stolp v Parizu 300 m visok. Okoli zemlje je zrak, in misli se, da seže 200.000 metrov nad zemljo. Čim globlje se koplje v zemljo, tem večja je toplota v njej. Zemljiska skorja je 50—60 km debela. Ponekod bruhla včasih raztaljeno zemeljsko jedro na površino; taka mesta se zovejo vulkani ali ognjeniki; to so cele visoke gore, sestoeče iz kamnja, ki ga je zemlja na teh odprtinah izbruhala. Okoli teh vulkanov so često potresi, če se odprtime teh vulkanov skozi več let zadela, pa ne more zemeljsko jedro na površje. Tako je tudi blizu Mesine več vulkanov (1900 metrov visoki Vezuv in 3000 m visoka Etna).

r Svoboda na Francoskem. Župan v Sunlieu je odredil, da ne sme duhovščina spremljati pogrebnih sprevodov več v cerkveni obleki. Ker se neki župnik ni pokoril tej odredbi, se je proti njemu uvedlo kazensko postopanje.

r oliko bi nas stala vojska? Sedanji nevarni položaj na Balkanu sili v osprejje vprašanje, koliko bi nas stala eventualna vojska. Stroški morebitne vojske se dajo prav težko izračunati, ker se še ne ve z gotovostjo, na koliko strani bi se morali bojevati. Avstrija je bila dosedaj vedno v neprijetnem položaju da se je morala boriti proti dvema ali še več sovražnikom, tako leta 1805, 1809 in 1859 proti Franciji in njenim zaveznikom, leta 1815 in 1859 proti Franciji in Italiji. oziroma Sardiniji, leta 1866 proti Prusom in Italijanom, leta 1878 proti bosanskim insurgentom, katerem so sicer neoficijelno pomagale Srbija, Turčija in Črnagora. Kakor vse kaže, bi se morali tudi v sedanjem položaju boriti na dve ali tri strani. Stroški take vojske so seveda velikanski, ker je treba na vse strani vojaških priprav, katere seveda mnogo stanejo. Nemško-francoska vojska je stala nad devet milijard. Stroški rusko-japonske vojske so znašali na ruski strani 3390, na japonski strani pa 2860 milijonov kron. Avstrijo bi stala vojska en dan 14 mil., en mesec 420 mil. in eno leto 5110 mil. kron. K temu je pa treba prišteti še podpore družinam rezervistov, razne odškodnine, pokojnine invalidom in vdovam po v vojni padlih vojakih. Ako pomislimo še, koliko škode trpi za časa vojske industrija, trgovina, nadalje velikanske izgube na borzah i. t. d., moramo priznati, da je vojska eno najdražjih podjetij na svetu.

Za kratek čas.

Otroška odkritosrčnost. Pri kosilu, h kateremu je bila mati povabila veliko gostov, je mali sinček, potem, ko je že snedel iz svojega krožnika okusne sladčice, še z jezikom skrbno posnažil svoj krožnik. Mati ga pokrega: „Sinček, kaj pa vendar delaš, ali ne veš, da se to ne spodobi?“ Sinček: „Saj sem storil tako, kakor delaš Ti, mama, kadar smo sami“.

V obrambo vere.

Drobtine. Po hrvatskem Izvirniku priredil J. K.

Sin nekega kovača je pravkar prejel sv. obhajilo. Komaj se vrne domov, že mu oče zapove, naj dela v nedeljo. Sin mu pa pravi: „To mi brani božja zapoved“. — „Kaj še!“ odvrne mu oče, „božje zapovedi so samo za nedoraslo deco, ti si pa že odrasel. Hajdi na delo!“ — „Ljubi oče!“ odgovori sin, „po božji zapovedi, ktera prepoveduje delati v nedeljo, sledi četrta zapoved, ktera zapoveduje spoštovati očeta in mater. Recite mi, je li tudi ta četrta zapoved samo za nedoraslo deco?“ — Na to oče ničesar ne odgovori. Pusti pa sina v cerkev in tudi sam gre. — Ko pride domov, objame ves vesel sina ter mu reče: „Prav imaš, sin, oba morava izpolnjevati božje zapovedi“. Prav je imel. Ako ni v družini strahu božjega, gre vse narobe. Tako tudi v narodu, ker narod je velika družina istega jezika.

* * *

Ob poti sedi kmet. Pri sebi ima nekoliko sira in kruha. Preden ga zavžije, se po-

križa in moli. Prav tedaj pride mimo gosposki liberalček ter reče kmetu: „Čemu se pokrižuješ? Saj tako nihče več ne veruje v Boga“. — „Zahvali se Bogu“, odvrne mu kmet, „da jaz verujem v Boga, ker glej nobeden nas sedaj ne vidi, lahko te ubijem, vzamem ti zlato in zakopljem te v gozdu. Tega pa ne storim, ker vem, da Bog vse vidi“. — Liberalček pogleda sedaj malo bolje kmeta, vidi njegove žilave krepke roke, ter spozna v svojo srečo, da vera ni prazna stvar.

* * *

Leta 1859. pridere puntar Garibaldi s svojo vojsko na Tirolsko. Proti njemu pošlje Avstrija oddelek svoje vojske. Nek večer se vstavi ta oddelek pred vasjo. Ko zve to župnik, mu gre precej na proti, ker je tudi on v vojski leta 1849 vdobil zlato kolajno. Glavni poveljnik ga povabi k sebi na večerjo. Župnik gre. Pri večerji so se časniki norčevali iz vere. Župnik dolgo molči, naposled pa reče: „Gospod poveljnik, kaj mislite, v kate-rega bi jaz najprej streljal, da sem Vaš vojak?“ — „V Garibaldija“, odgovori mu poveljnik. — „Nikakor gospod v Garibaldija, pač pa v vas. Ako vam je prav teptati prvo božjo zapoved, ker se norčujete z vere; je tudi meni prav teptati peto, katera se glasi: „Ne ubijaj!“

Naročajte ZARJO!

Kjer eden ne zamore naročnine, naj se jih naroči

:: :: Več skupaj. :: ::

Pismo iz Egipta.

(Sodba Italijanov o ruskih mornarjih. Poslal naš sotrudnik v Aleksandriji.)

Dne 10. januarja t. l. so priplule v aleksandrijsko luko ruske vojne ladije: „Slava“, „Admiral Makarov“, „Cesarevič“ in „Bogatir“ pod poveljstvom admirala Litinova. Kakor znano, so bili ruski mornarji prinesli v Mesino prvo pomoč po potresu. Zato jim je tukajšnja italijanska naselbina iz hvaležnosti za njihove junaške čine v Mesini priredila sijajne manifestacije. Naši ruski bratje so v Egiptu predmet izvanrednih časti od strani Italijanov. V gledališčih se prirejajo njim na čast razne igre. Nekateri bogati lokali so jim dovolili brezplačno pijačo. Časopisi jim posvečajo v resnici mične in gnljive članke. Italijanski konzul tukaj, kakor tudi v Kahiru, kjer so bili na ogledu poveljnik in višji častniki, sta jim izrazila v imenu vseh tukajšnjih Italijanov največje priznanje in najtoplejšo zahvalo za junaške čine ob priliki potresa. Na krovu admiralne ladije „Cesarevič“ je bila deputacija italijanskih vojakov na dopustu. Izročila je poveljniku v bogato ozaljšan svileni trobojni trak ovito srebrno čašo, na kateri stoji izrezano: „Ai prodi Marinar Russi — eroici soccorritori — nelle terre desolate di Sicilia e Calabria l'Unione dei Militari Italiani in Congedo - di Alessandria d'Egitto - riconoscente — XVI. Genajo MCMIX.“ — Ruski admiral se je z laskavimi besedami zahvalil za dragoceni dar ter končal svoj govor s hura-klicem na italijanskega kralja, kraljevo in vojsko-Italijani so mu odgovorili z živio-klicem na rusko brodoge. Naslednjeg dne je predstavila deputacija sedemnajstih tukajšnjih društev ličnovazan pergamenast album s podpismi tu bivajočih Italijanov v priznanje in zahvalo za junaška dela — plavalasih Slovanov.

Listi pripomnjajo, kako so bili Rusi do sedaj nepoznani Italijanom, da so jih smatrali za neolikane divjake, da njih car ni smel priti v Italijo, ker so sklenili socialisti, da ga sprejmejo z žvižgi itd. Posebno zanimiv članek pa je prinesel v Aleksandriji izhajajoči „Il Messaggiere Egiziano“. Da more naše ljudstvo soditi, kaj menijo o Slovanih Italijani v Egiptu, in koliko se razločujejo v mišljenju od tržaških in goriških Italijanov napram Slovanom, podajam tukaj prevod omenjenega članka:

„V groznem pozorišču ruševin, med plameni požara, so že 24 ur ječali v Mesini pod grobljami pokopani živi, vpili bolečin ranjenci in umirali umirajoči v strašnih mukah. A po izpremenjenih in opustošenih ulicah, katerih niso sami več izpoznali, so letali med grozo, grobno tišino in smrtjo kakor blazni oni, ki so se rešili, liki človeškim strahovom. Ves dan ni bilo od nikoder rešilnega glasu, rešilne roke, besede, od nikoder pomoči. Nič in zopet nič, zapuščeno, umiranje in smrt... A glej! kakor bi trenili, so se pokazali človeški obrazi z znamenji začudenja, gorečnosti in usmiljenja. Pojavili so se možje: prihajajo iz širnega morja, izstopijo iz ladije, hodijo med podrtinami, se vpenjajo preko celih gor kamenja in opeke, bredejo po smrdljivih vodi, ki jo je pustilo morje. Prikazali so se možje v Mesini, prišli so od morja, da prinesejo pomoč Mesincem. Bili so pomorsčaki: prostaki in častniki iz drugega naroda, iz druge dežele, pripluli so iz daljnega severnega morja, govore drugi jezik in ne znajo italijanskega; brodarji in vojaki skupaj, pripadajoči ruski

Iz Jstre.

i Opominjamo še enkrat, da bo v Dolini 19. t. m. na sv. Jožef popoldne po blagoslo-

vojni ladiji „Admiral Makarov“. In ti maloštevilni častniki in mornarji so začeli prvi reševati izpod kamenja mesinskih hiš žive pokopane, oni so začeli prvi zbirati ranjence skušajoč jih zdraviti in tešiti s kakim krepihom. Tolažili so umirajoče in zapirali mrtevce oči. Oni so bili prvi, ti Rusi, častniki in prostaki, od plemenitega poveljnika do najnižjega mornarja. In pri tem pogumnem in usmiljenem dejanju so oni kazali hkratu najsvetejšo gorečnost in najglobljejšo ljubeznjivost. Oni so grebli z golimi rokami med kamenjem, so krvaveli, ker so se bali, da bi lahko usmrtili kakega živca, ako bi kopali z lopatami in motikami; plezali so na vrhe ruševin in se spuščali v zevajoče razpoke, ki jih je napravil potres. Oni so pomnožili svoje moči in Bog jim jih je stoterokrat pomnožil, da so mogli ti Rusi prvi rešiti ženske, može in otroke v Mesini. Množica ranjencev in beguncev se je zbrala okoli njih, da bi na njih ladiji mogla odpluti iz Mesine; jokajoča, ječeča, obupajoča množica je hotela biti odvedena preč; tako jih je bilo vkrcah veliko več, kakor pa jih je mogla sprejeti ladija Makarov, tako vzvišena in iskrena je bila rešilna volja Rusov. Jeden častnik s petimi možmi, polni požrtvovalnosti, so ostali na kopnem, da bi izkopavali druge žive, lečili druge ranjence, zbirali druge begunce. A mogoča ruska ladija, izpremonjena v zavetišče beguncev in v bolnišnico, se je oddaljvala z bremenom revnih žensk, ubogih otročičev in vsled strahu in bolečin polznorelih mož v izvanrednem potovanju proti Neapelju, dočim se v svojem molčečem delavnem, vspenem navdušenju jedino to obžalovali častniki in mornarji, češ, da niso mogli več vkrčiti na ladijo, več bolj nesrečnih, bolj nesrečnih, bolj zadetih od nepopisne nesreče.

In možje, ženske, otročiči, stopajoči na kopno v Neapelju so trepetali ginjenosti, plakali hvaleznosti ter z rokami pozdravljali ruske mornarje, plave Slovane, svoje rešitelje, govoreče neznan jezik in ne znajoče italijanskega.

Toda jih niso samo rešili v Mesini: marveč v porušenem mestu in na krovu ladije so lajšali gorje tem nesrečnejšem, dajali so jim ljubeznivo piti in jesti, oblačili jih v lastno perilo in plašče, stregli bolnikom, jim dajali zdravil, revnajoč ž njimi najnežnejše, molče, razumevaje jih le po znamenjih; stregli so jim skrbno, ročno, z neizrečno gorečnostjo, s tisto preveliko gorečnostjo lastno velikem slovanskem plemenu. V svojih žilavih rokah so pestovali ruski mornarji uboge mesinske otročiče, ki so plakali in klicali mamo, mirili so jih in jih uspavali. S svojim miščastimi rokami so zjutraj pitali z mlekom mesinske sirote; in plavi obrazi in jasne in modre oči slovanske so se smehljale temnim okroglim obrazom in velikim črnim očem sicilijanskih otročičev. In nikdo, nikdo ni zapustil ruske ladje, da bi ne bobil kakega oblačila, kakega plašča; nobeden je ni zapustil sam sebi pripuščen, četudi zdravega telesa. In ginjeni, solzeči so se poslavliali rešenci od svojih rešiteljev. Neki ruski častnik je prijazno stregel na krovu neki trinajstletni deklici iz Mesine. Ubožica je imela zlomljeno levo nogo, težko poškodovan kazalec na levici in levo oko jako oteklo. — Usmiljenja vredna! Ruski častnik je komaj mogel izvedeti od nje, da se zove Konstantina, a nesrečnica ve, da se kliče njen rešitelj Mihael. Ko se je izkrcala so jo odnesli v bolnišnico, in kdo zna, v katero. A Rus, v svoji veliki milosrčnosti bi rad zvedel o deklici, katero je rešil, bi ji rad po-lal kako podporo, nekoliko blaga, pa ne ve, kje se nahaja ubožica. On je odplul od Neapelja. Mi bi mu jo radi našli v bolnišnici, mogoče na smrtni postelji, v slučaju da ozdravi, bo jutri brez kruha in strehe. In ne vemo za njen priimek ne on, ne mi. — Ubogi Mesinci niso bili le oti smrti pod ruševinami od ruskih mornarjev, ampak dvignjeni so bili k življenju, k svobodi, ogreti z dihom nječnosti, potolaženi s prijazno ljubeznivostjo, in privedeni zopet k veri, upu.

Naj bo zabilježeno v zgodovini človeške dobrotljivosti na veke v spomin, kar so storili ruski mornarji v Mesini. In molitve in blagoslovi tolikih ponesrečenih človežki bitij naj rose na njihove glave, naj učinijo blagoslovljeno in srečno njihovo življenje. Blagoslovljeni naj bodo ti častniki in mornarji v vsakem koraku, ki ga napravijo na njih prekrasni ladiji, in ona naj se vedno sveti nepremagljiva in slavna mogoča pred njihovimi ponosnimi očmi, naj se ne straši nobene nevarnosti in naj bo povsod venčana z zmago. Ponosne naj bodo svojih sinov ruske matere, bogate prebivalke sijajnih palač v Petrogradu in v Moskvi, matere častnikov, in kmetice na stepah, ki na pragu svojih izb čakajo na svojega sina — mornarja, ki se povrača iz daljnega morja v rojstno zemljo. Ponosni naj bodo njihovi rojaki, Rusi, raztrošeni po vseh krajih sveta, kamor dospe vest o toliki hrabrosti in milosrčnosti; in ruski narod naj bo ponosen na njihovo ljubezen do bližnjega. Na tisoče drugih dejanj milosrčnosti, ljubezni, velikodušnosti bilježimo s komaj zadržavano ginljivostjo, na tisoče jih še zabilježimo. In to bo služilo kasneje v proslavo našega časa, v proslavo človeškega duha in sreča. Toda prva stran, ta večna stran sijajne zgodovine je bila zapisana po teh bledeh plavalasih Slovanih, tako hladnih v obličju, tako gorečih v duši, je bila zapisana od teh mož, drugega plemena, druge dežele, drugih šeg, ki

znajo dati svoje življenje za Boga, cesarja in za domovino, ki znajo moliti in delati, ki znajo plemenito živeti i plemenito umreti.

Tako sodijo pri nas Italijani o Slovanih.

KOLENDARČEK:

Sužec — Marc.

13. Sobota: Rozina vd. — Zgod. koledar: * Cesar Jožef II. leta 1741; Izbruh revolucije na Dunaju l. 1848; Umorjen ruski car Aleksander II. leta 1881.

14. Nedelja: 3. postna. (Jezus izžene hudiča.) Matilda, kn.; Pavlina; Desimir. — Zgod. kol.: + Karl Marx, nemški social. pisatelj l. 1883.

15. Ponedeljek: Longin, muč.; Klement Hofbauer, spoz.; Velislav. — Zgod. kol.: Umorjen Julij Cesar l. 44 pred Kr.; * M. Gorkij, ruski pisatelj l. 1868. (Zadnji krajec ob 4.47 ponoči.)

16. Torek: Hilarij in Tacijan, muč.; Heribert, škof.

17. Sreda: Sred p. Patricij, škof; Jedert, dev.; Budimir. — Zgod. kol.: * Kristof Kolumb leta 1436; Viktor Emanuel, postane italijanski kralj l. 1862; + J. J. Rousseau l. 1741.

18. Četrtek: Ciril Jeruz. škof; Edvard, kralj; Slavoljub. — Zgod. kol.: + Fra Angelico, slikar l. 1455.

19. Petek: Jožef, ženin M. Device; Zlata. 20. Sobota: Feliks in tov. muč.; Eugenij, muč.; Vlada. — Zgod. kol.: * Josip Godina-Vrdeljski, pisatelj slovenski in zgodovinar tržaški l. 1808; * Ibsen l. 1828.

Vreme: Heršeljev ključ pravi, da bo še vedno sneg in vihar. Enkrat, bi vendar mogel priti konec te zime.

Ljudska hranilnica in posojilnica

pri sv. Ivanu pri Trstu — podurad v Trstu ulica delle Poste šte. 9. — nazznanja da se vsled poprave svojih dosedanjih prostorov

do 1. aprila začasno preseli v ulico Cecilia šte. 14.

Poslovalo se bo od 8 in pol do 12 dopoldan in od 3 do 4 in pol pop.

Ziskovine za č. župne urade priporoča

Prodajalna „Kat. tisk. društva“ v TRSTU ulica delle Poste 9.

Dosedaj so na novo natisnjene in je udobiti sledeče:

Dnevnik; Fides Matrimonii; Fides Mortis; Fides Nativitatis et Baptizma; Izkaz premen. in stalnih najemščin; Izkaz glaynie; Izkaz hranilnih vlog; Izkaz ustan. sv. maš; Nota v smislu „Ne temere“; Nota za žene in neveste; Liber intentionum; Liber Baptizatorum; Liber Copulatorum; Posnetek računa; Račun; Testimonium status liberi; Testimonium denuntiationum matrimonialum.

SVOJI K SVOJIM!

SVOJI K SVOJIM!

Uljudno naznanjam sl. občinstvu, č. duhovščini, p. n. učitelstvu, krajnim šolskim svetom in šolskim vodstvom, kakor tudi raznim čitalnicam in ljudskim knjižnicam, da sem preskrbel svojo

KNJIGOVEZNICO

z vsem potrebnim da lahko izvršujem vsa dela od pripravi do najfinjših. Posebno solidno in ceno vezanje knjig za šolske, ljudske in zasebne knjižnice ter čitalnice. — Vezanje in prevezanje misalov, raznih zapisnikov, hranilnih in drugih knjig, ter izvrševanje raznih del, ki spadajo v knjigoveško stroko. Zunanja naročila izvršujem solidno in točno.

ANTON REPENŠEK, knjigovez

TRST. — Ulica Cecilia šte. 9. — TRST.

KUPUJTE

„Žigalice v korist obmejnem Slovenem“

in kolek v isti namen. — Oboje je dobiti v prodajalni „Katoliškega tiskovnega društva“ v Trstu, ulica delle Poste 9.

Slovenec KONRAD SKAZA, delavnica za vsa cerkvena dela

v St. ULRICH, Gröden (Tirolsko) se najtopleje priporoča za vsa cerkvena dela. Velikanska, zaloga sv. razpel. Novi zanimivi slovenski ceniki zastoj in franko. Postrežba solidna in hitra.

Prodajalna

katoliškega tiskovnega društva v TRSTU

se priporoča v nabavo spovednih in obhajilnih listkov za velikonočni čas.

Kupite čevlje

pri poštenem slovenskem čevljarskem mojstru

Josipu Stantič

TRST — ulica Rosario št. 2 — TRST (pri cerkvi sv. Petra v starem mestu.)

Ta mojster vam postreže po domače, z najboljšimi čevlji in po nizki ceni.

ZALOGA

likerjev v sodčkih in butilkah

JAKOB PERHAYC

TRST — Via delle Acque — TRST

Veliki izbor vsakovrstnih najfinejših in starih vin v buteljkah.

Postrežba točna. — Cene zmerno. — Se priporoča svojim rojakom za naročbe bodisi na debelo ali na drobno za razne slavnosti, poroke, krste, družinska pogošenja itd. — Za poletni čas se priporoča malinovec in tamarindo.

NOVO POGREBNO PODJETJE

Pisarna in prodajalna Via Vincenzo Bellini št. 13.

Telefon 14-02. (poleg cerkve sv. Antona Novega) Telefon 14-02

Zaloga oprave ulica Massimo d'Azeglio št. 18.

Prireja pogrebe od najprostejše do najelegantnejše vrste v odprtih, kakor tudi v skristalom zaprtih vozovih.

Ima bogato zalogo vseh potrebščin za mrliča, kakor: kovinate in lepo okrašene lesene rokave, čevlje, vence in umetnih cvetlic, kovine, porcelana in perl.

Bogata zaloga: Voščene sveče. Cene nizke, da se ni bati konkurence.

Za slučaj potrebe se uljudno priporočajo: HENRIK STIBEL in drug.

LJUDSKA POSOJILNICA IN HRANILNICA

za tržaško občino pri Sv. Ivanu pri Trstu.

Podurad v Trstu, ulica delle Poste 9. Telefon 2110

Sprejema hranilne vloge tudi od 4 1/2 % Davke plača hranilnica sama. neudov in jih obrestuje po Za varnost vlog jamčijo udje

(350) z vsem svojim premoženjem v znesku približno tri milijone kron.

Za večje vloge se tudi dajo višje obresti po ustnem pogovoru s stranko. — Hranilnica in posojilnica je pod nadzorstvom svetoivanske duhovščine. — Vsak krščansko misleč Slovenec naj vlaga svoj denar le pri Ljudski hranilnici in posojilnici pri sv. Ivanu pri Trstu.

Prodajalna KATOLIŠKEGA TISKOVNEGA DRUŠTVA

v TRSTU, ulica delle Poste šte. 9.

Ima na razpolago razne molitvenike v slovenskem, nemškem in laškem jeziku, podobe male za darilo in velike za okvir, svetinje, rožne vence, kipe in križe raznih velikosti in cen iz kovine in lesene, različni papir pismeni in pisarniški, razni ovitki, šolski zvezki, vse pisarniške potrebščine, trgovske knjige, notici i. t. d., i. t. d.

:: Častito duhovšično opozarjamo posebno ::

na našo zalogo voščenih sveč prav po tovarniški ceni in sicer: pristno voščene kg á K 5.—, I. vrste „Il Santo di Padova“ kg á K 4.40, II. vrste kg á K. 2.40, okinčane sveče kg á K 3.40, ekonomične sveče kg á K 1.40. Odpadki sveč se sprejemajo in plačujejo po kakovosti. V zalogi je kadilo (virh) á kg K 1.20, 2.—, 2.40 ter oglje za kadilnice á kg K 2.—. Stekla za večno luč, stenji za večno luč, vrvice za prižiganje na kilo, ali v zavitkih, prižigalniki (kajfeži) povoskano platno za altarje, tiskovine za č. župne urade dobito istotam.

Sprejemajo se knjigoveška dela po zmerni ceni. Preskrbi se okvirje za razne slike. Razpolagamo z vzorci. Slike: Prešerna, Gregorčiča, Vodnika in Slomška v lepem okvirju á K 7.60. Podoba papeža Pija X v pozlačenem okvirju za K 20.—. Sveče za domačo rabo á 3, 4, 5 in 6 v zavoju ter svečice zvitihi in za božičnice so vedno v zalogi. — Preskrbimo ovitke z poljubnim naslovom.

Obilno obiska in naročil prosim

„Katoliško tiskovno društvo“ v Trstu.

Dobava cerkvenih oblačil in cerkvenih potrebščin vsake vrste.